

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ח.], (ב) [לעיל ח.],
(ג) ס"א ואני, (ד) ס"א לך,
(ה) מכאן שייך לע"ב, (ו) ס"א
ואני, (ז) שייך לע"ב, (ח) ז"ל
אמרינן,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא ימנה
בזירות ויאמר אם היה בן
קיימא: (ב) ד"ה או דילמא
וכו' לך בן רא"ת לעיל
נמי: (ג) ד"ה אמר הריני
וכו' וה"ה דקא מינציא
ליה ועלי אלא חדא מהם
נקט הס"ד:

גליון הש"ס

גב' ר"י דברי הוא. ע"י
לקמן דף לד ע"א תד"ה
אלא ר"י וז"ע:

**הגהות מהר"ב
רנשבורג**

[א] תוב' ד"ה מורה ילינה
 ימי מחזוריו וכו' ודאי ילי
 יהיה ילינה. ובינה ולינה
 נחמק' צ"ל מלינה ו' וכו'
 נחמק' ספק מיר לא היו וכו'
 כ"ל: ב' ד"ה ל' יהיה
 צ"ל: ב' בני יהודה דברי וכו'
 כ"ל: ב' יהודה וכו' והפסלה
 אשמו והפסלה קרבן וכו'
 הכלל קרי קדושה וכו'
 שפירשם שפירשם שפירשם
 לא קדושה אותם הנבחרים.
 מלות הקדש
 והם
 הנבחרים מחקרו וכו'
 קדש ילינה כהנה כ"ל
 [א]: ב' ד"ה א' דילנת
 אפי' כי הא' נוטת כ"ל:
 [ח] נחמק' ונחמק' הספס
 לא תכלת עד אחר שני
 מיס לא ביום ג' והוא
 נפל קר מפקס הש"ס אפי'
 דל"ה קמנציה וכו' אפי'
 צ"ל כאן קדש' וחסרי
 מצי' א' אלנציה וכו'
 [ו] ד"ה ונפקא מינה לגרסו
 ויבדולו וכו' [ח] ללנציה
 שמשו ללנציה כי קרי כנא
 דול חסרון שמו ילי
 כספק. מן מציית כי עד
 כספק נחמק' וכו' כי כן
 קנא דול חסרי' נלמיו
 וכו' כי כולל כ"ל: א' צ"ל
 [ז] ד"ה ושמע סברו ואמר
 ועל וכו' כי א"ל ערר
 בעיר שפיריה ילי מלת י'
 נחמק' צ"ל ק' כן וכו'
 לעני' ופכר' וכו' וצ"ל
 הגיע לו: [ח] תורה יהיה
 מיר וכו' ילינצ' א"ל יגלה
 שפירשם כ"ל:

מוסף רש"י

ואמר ראני. והוא הדין אם
אמר ועלי, מהו אנפשיה
קאמר. שהא מיר כשיהא
לגופי בן, או דילמא ה"ק
דחימנא. והריני צמירות
כשיהא לך בן קאמר
(דאמ"ה בשמו).

פי' הרא"ש

חזרה וילדה אחר שקיבל
עליו נזיר והביא קרבן הרי
זה נזיר שמחמת הנפל לא
חל עליו נזיר ולר"ש צריך
להתנות כבראשונה שמא
הא' היה בן קיימא. ומורה
ר"ש בילדה טומטום דלא
הוי נזיר אע"ג דהוי ספק
זכר ספק נקיבה דלספק
כזו לא מחית נפשיה שלא
היה דעתו על טומטום

הפינה אשמו אינו נזיר. דדילמא האי דהפילה לא הוה בן קיימא
שלא כלו לו חדשי ואלא וולד הוי וספק מירות להקל: ר' שמעון
אומר. אין דרך זו מולדתו מידי מירות: אלא ^(א) אם היה בן קיימא
הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבא. דקסבר ספק

מירות להחמיר: חורה וילדה. לאחר שהפילה: הרי זה נזיר. דהשתא מיהא ולד הוא דלית ליה וחיילא עליה מירות: ר"ש אומר. שמא הראשון הוא בן קיימא וכל עליו מירות והשתא כי ילדה לא חייל מירות ואם כדברך יעשה נמצא זה מביא חולין לעזרה אלא יחזור וימנה מירות שנייה ויאמר אם הראשון שהפילה היה בן קיימא מירות הראשונה חובה וזו נדבה ואם לא היה בן קיימא מירות הראשונה נדבה וזו חובה: **גמ'** האי מאי למימרא. דכי נולד לו בן הרי זה נזיר: מהו דמאי. האי קאמר לאו משום בן דוקא. והאי דאמר בן לכשאבנה ממנה הוא דמשמע כגון ואבנה גם אנכי ממנה (בראשית ג) וכי נולד בת או טומטום ואנדרוגינוס נמי ליהוי נזיר קמ"ל דלא: ולד דמיהא בייני אינשי קאמינא. דהיינו בן ותו לא קמ"ל דבת וטומטום ואנדרוגינוס נמי איקרו זבתי: ר' יהודה. דלמל לעיל דספק מירות להקל כדמאר' בפ"ק (על ד) (ה) דתניא הריני נזיר ע"מ שיש בכרי זה ק' כור והלך כו' ר' יהודה ממיר דספק מירות להקל: והפריש קרבן ותזכר וילדה מהו. מי הוי קדוש או לא: איניא דמאן. קמיבעיא לך אי אליבא דר"ש פשיטא דהוי קדוש דהאמר ספק מירות להחמיר וקודם שילדה אשתו נמי הוי מיר: אלא איניא דר' יהודה דאמר ספק מירות להקל מאי. מי אמרינן כיון שהפרישו

בשעה שהפילה ולא חיילא עליה אומירות כלל לא הוי קדוש כלל ומיבעי ליה למיהדר ולקדוש: מאי נפקא לך מינה. ואי הוה קדוש או לא דהא ילדה וחילא עליה מירות: נפקא מינה לגיוסו ולעבוד בו. והכי קא מיבעיא ליה אי אמרת משעפירש תחילה כשהפילה הוה ליה קדוש הוה ליה אסור בגזיה ועבודה אלא אי אמרת דלא חילא עליה מירות אלא משעה שחזרה וילדה הוה ליה מותר בגזיה ועבודה. מאי תיקו: ושמע חזירו ואמר ועלי מהו אדיבוריה. דההוא גברא קאי ומשמע ועלי להיות מיר כשיהיה לך בן או דלילמא אגופיה משמע אנפשיה דהכי משמע ועלי נמי להיות מיר כשיהי' לי בן: ושמע חזירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר. ומשמע כי קאמר ואני מיר כשיהי' לי בן: או דלילמא אדיבורא דחזריה קאי ומשמע כאליו אמר ואני רחמינא ליה לאתוי בן כוותיק ואהא מיר לכשיהי' לך בן. (א) ואיכא לעיל נמי כי קא מיבעיא ליה ועלי מאי טעמא לך מיבעיא ליה בן דהאי ליטנא הוה לא אפשר דלאו ליטנא מתרנחא היא דלילמא ועלי לאוהבו כמותך: ואם סימני לומר כל דאנפיה. בין אמר ועלי בין אמר ואני כסיפא ליה מילתא להדורי ליה למימר בן לכשיהא לי בן אהא מיר דאי אדעתא לקבל עליו מירות כשיהי' בן למה לו להזיר בפניו אי מיר צינו לבין עמו אלא מקדמיה לך באנפיה איכא למימר דהכי אמר ליה אף אני אהא נמי מיר כשיהי' לך בן: אי אמר הריני מיר לכשיהא פלוני בן ושמע חזירו ואמר ואני. וה"ה דקא מיבעיא ליה ועלי (א) וסולא מ"ה: מאי מי אמר כיון דשלא בפניו דלכי הבן קא מהדר ליה לא

שלו שהרי קבלו מתחילה קודם מזירות דבנו ובמלאת ימי נדרו מה כששלים את מזירות בנו יגלה ויבא קרבן למזירתו: ה'ר"י [גדיר] ב' מזירות דבנו קיבל עוד מזירות אנפשיה התחיל מונה את שלו ונולד כיון²⁰ דקבל עליו תחילה מזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כש על שתיים ומציא שתי קרצות אחד למזירות בנו ואחד למזירות עצמו. ומאז כי לא יוכל לגלה בהשלמת מזירות דאין גירול שיער פחות מן שלשים יום ולא היה יכול לגלה למזירות בנו ולהשלים מזירתו ולשוב אם יגלה²¹ למזירות בנו לא יוכל להקים מנות גילוח למזירות דבנו

קאמר. כלומר בן דקאמר לשון בנין כמו ואבנה גם אנכי ממנה: דחשובי בניי אינשי ובה יב: ר' יהודה דכרי הוא. ברייתא דאייטנין לעיל. והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה.

הריני נזיר פרק שני נזיר

דָּק שְׁנֵי נֹזֵר יג.

חֲזֹרָה וּפְלִיטָה. פִּי מֵהַרְיוֹן אַחֵר וּלְד קִימָא הֵרִי זֶה נֹזֵר וּדְלִי לְרֵצִי יְהוּדָה א] וּלְדָה' זוּ וּלְד קִימָא דְמַמָּה שְׁהִפִּילָה תַּחֲלִילָה אִפִּי סַפֵּק נֹזֵר לֹא² וְכֹאִילוּ לֹא הִפִּילָה כֻּלָּל: **רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר** "אֲמַר וְכוּ". לִדְרָשׁ מֵעַת שְׁהִפִּילָה הוּא סַפֵּק נֹזֵר הֵילֵכֵךְ יִתְנֶה עִמָּה

הפילה אשתו אינו נזיר ר"ש אומר יאמר אם היה בן קיימא הרי אני נזיר חובה ואם לאו הרי אני נזיר נדבה "חזרה וילדה ה"ז נזיר ר"ש אומר יאמר אם הראשון בן קיימא הראשון חובה וזו נדבה ואם לאו הראשון נדבה וזו חובה: **גמ'** האי מאי למימרא משום סיפא בת טומטום ואנדרוגינוס אינו נזיר פשיטא מהו דתימא לכשאבנה הוא דקאמר קמ"ל דלא: ואם אמר כשיהיה לי ולד כו': פשיטא מהו דתימא ולד דמיחשב ביני אינשי בעינן קמ"ל: הפילה אשתו אינו נזיר: מאן קתני לה * רבי יהודה דכרי הוא: ר"ש אומר יאמר אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה: בעא מיניה רבי אבא מרב הונא הריני נזיר לכשיהיה לי בן והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה מהו אליבא דמאן אי אליבא דר"ש מאי תיבעי ליה הא אמר ר"ש ספק נזירות להחמיר ואלא אליבא דרבי יהודה דאמר ספק נזירות להקל מאי קדוש או לא קדוש מאי נ"מ לגזירתו ולעבוד בו יתיקו בעא מיניה בן רחומי מאב"י הריני נזיר לכשיהיה לי בן ושמע חבירו ואמר יעלי מהו אדיבוריה משמע או אגופיה משמע יאת"ל אגופיה משמע אמר הריני נזיר לכשיהיה לי בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא לך כוותך יאת"ל כל באגפיה כסיפא

דילמא ד' כ' ה"ג דליכא הוכחה לר' יהודה דלא מחית איניש לפסיקא
לא חלה הקדושה על הקרבן כלל מכם הפרשה ראשונה דשמה מקלח
הטיפה נקלטו מיד ומקלח הטיפה השנייה לא נקלטו עד אחר שני
ימים או ביום ג' והואו נפליהו (כן מסיק הש"ס ואילו דלר"י קמבעיא
ליה ה' דאי אליבא דר' שמעון הא אחר ספק נזירות להחמיר דבלא
ילדה נמי הוי קדוש מספק והשתא נמי כי ילדה אינו אלא ספק
אלא אליבא דר' יהודה דאי לא ילדה חולין הוא והשטח כי ילדה
ליה מי הוי קדוש מספק ודפ"י: **ונפקא מינה לגיזתו ועבודתו**
[ולא] דליתקיא אחאי משום דליכא ד' כ"י **הך סברא דולד אחרון משוי ליה**
בספק דאי מספקא ליה להש"ס דשמה ליתקין בודאי י"ג **מדשני בר קיימא**
הראשון אינו נפל א"כ לר' שמעון נמי מצי למבעי לתקנות דאי
לא ילדה ליכא קדושה ודאית אלא הוי ספק לר' שמעון והשתא
דילדה יקדש בודאי אלא ש"מ דלא שמה ליה להש"ס דלקי קדושה
ודאית אין כן נמי ילדה אפי' לר"ס ע"כ הגה"ה: **וְשִׁמְעָה חֲבִירָה**
ואמר ור' יוסי היכא דאמר ואני ועלי מדבוריה משמע כלומר גס
אני נודע בזמיר כשיהיה לי ד' כן: **את"ל** הך אגופיה משתמע.
הואיל ואמר עלי היכא דאמר ואני מהו אנפשיה קאמר כלומר אפי'
בשאמר ואני אגופיה מישתמע או דילמא רחימנא לך כוונת לכשיהיה¹⁵
כן קיימא: **את"ל** כ' באגופיה כסיפא **זיה מילתא** דילמא¹⁶ וסחמא
ה"ק דרחימנא לך כוונת: **ואמר ראובן** הריני נזיר בשיהיה **ל'י**
בן. ושמע שמעון ואמר ואני מיי¹⁷ שאמר שלא בפניו אנפשיה קאמר
או דילמא ה"ק רחימנא ליה לפלוני כוונת: **הריני נזיר ונזיר** בשיהיה
ד' בן. דהשתא לבקיעלן נזירות דנפשיה ברישא והסחיל ומונה את
ז' ונזיר קרבותא לעשר דנפשיה ואחר כי מונה את של בנו וכן
שיהיה **ל'י בן ונזיר** דהשתא¹⁸ קבל נזירות דבנו ברישא ונזיר¹⁹ מלכד
ו' פ' פי' עד שלא השלים מניינו מניח את שלו ומונה את של בנו
דל ואחר שהשלים נזירות בנו ישלים נזירות של עצמו ואחר כך יגלה
וצל לא יגלה אחר שהשלים נזירות [בזנו] דאם כן היאך ישלים נזירותו
שים יום ונהי דאם נזיר מרובה שהיה נשאר אחר נזירות דבנו
יגלה מ"מ במתניתין דמייירי בכתם נזירות דהוי שלשים יום הילכן²¹
שהיה לכן לא יגלה עד שישלים שתי הנזירות ויציא שתי קרבות:

גופי נדר כמו שקבלת עליך ואני מהר דואני איכא לפרושי אני דומה בנדר זה. כל באנפיה כסיס
לו נחת רוח להראות שהוא חפץ בטובתו:

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"א מהל' מירות הלי"ז:
בא ב מיי פ"ט מהל' מירות הלי"ג:
בב ג ד מיי שס פ"צ הלי' ה:

נוסחת הריב"ז

א] (מירות) ליתא בכ"י:
ב] מיהא השתא מיהא קדוש
הוא דהא ילדה כ"י: ג] או
בגוף המעשה ומשמע
דקאמר ועלי להיות מיר:
ד] (ושמע חזירו כ"י לי בן)
ליתא בכ"י: ה] וא"ת:
ו] מיבע ליה הכי דלמא
ועלי אדבוריה שמעיה
א] דלמא: ח] לממור
ליה: ט] ולא מפי המורה:
י] אמרינן:

הגהות התוספות

1. י"ז מלמד ו' דולד.
2. י"ז לא חי.
3. ב"א פשיה. 4. חי.
5. וסביר נמי ר'ו בטי.
6. מחיב ליה עד מינת
7. מידר כלל נחמק. 8. ב"א
9. ב"א ליהא מינת השניה.
10. ומתקלה. 11. חי אף
12. כל הקידס ח"א חסבנות.
13. ב"א ליהא מינת השניה.
14. חי הוהא ר'ו ופל.
15. וסביר הש"ס י"ז.
16. דליכא לזימר קר י'ו.
17. חי למחוי ליה ודלי
18. כלל כספק. 19. י"ז כדלי.
20. י"ז וסמח חזירי וסמח
21. ועלי.
22. ר'הא ר'הא ר'הא ועלי
23. חזירי וסמח. 24. ב"א
25. לנשיהיה קר. 26. ב"א
27. חזירי מינת דילמא. וי"ז
28. וסמחא. 29. י"ז
30. חזירי כיון שסמח.
31. ב"א
32. חזירי.
33. מינת וסמח נחמק י"ז
34. וסמח. 35. דליון.
36. מינת סלך נחמק. וי"ז
37. חיגל נשעילס.

פי' הרא"ש (המשך)

פי"ב ביום ומסיד דמבי
לוי אליבא דר' יהודה
דאמר על נפל לא (ה)ל
נידר. והיא לא חזרה וילדה
קידושי.
בפסטיא דלא הוי קידושי.
בכל השתא קדיליה ב
קום אינא הכחה דהוי ב
קום שאן אלא מתעברת
וחרורות ומתעברת וספה
זאת תחלת קשיש. אלא
ולאמה לו נגמרה צורו
ולא תהאשש נגמרה צורו
לוי ולא הוי חזושי ולא
קדיש וחרושי ועובר ב
פסור. אבל לר' שמעון
קדיש דמה נפש חייב
למנות נירות וליבאי
קדיש. קדוש. ואיני
בעי לא יקבל עליו
נירות ועמוד בספק זה
ליבול אלא
קדיש קרבן נמצא שאן
בפרשה זו כלום. מ"ה
כיון שהפריש קרבן על
בדעתו שרוצה לקבל עליו
לדעתו והוי כאמר רבי ארלן
בבמות קדושים אלא
נזיר שאקבל עליו מסכת
קדושי. אי"נ מספ' מחייב
להיות נזיר מספ' מספ'
כן חלה קדושה
קרבן מספ' ואסור בגיזה
ועבור: איבריכותי משמס.
לזמור כשלי גמ' להיות
לזמור כשלי לך גם היות
מקבל על נירות ונזיר
לך בן. ותאלי דמעל דלא
לזמור משמס. דמעל דלא

ליה מלתא. אם לא יעשה